

Klaas-Jan Huntelaar

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Klaas-Jan Huntelaar

Hommage aan
de doelpuntenmachine

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5688 9

© 2021 bij de diverse auteurs

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio

Omslagillustratie © Soccrates Images/

Contributor/Getty Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Inhoud

AUKE KOK

Een kop van graniet 9

ANDRÉ VALKEMAN

Høken in de Hummelose ochtendzon 17

DE SPELD SPORT

De Graafschap 35

MENNO POT

Bad Guy 37

HUGO VERKLEY

Een rechtlijnige jongen met een fijne neus 51

DE SPELD SPORT

Trouwdatum 65

JANNEKE VAN DER HORST

Brief aan Klaas-Jan: hoe ik me uiteindelijk overgaf 69

MIKE VAN DAMME

Klaas-Jan en het leven van zijn legende 77

DE SPELD SPORT

Natuurmens 87

MARK VOORTMAN

Een goed joch. Waarom de carrière van Huntelaar nooit een *Autobahn* werd 89

EDWIN WINKELS

De vijftien vergeten doelpunten 105

WILLEM VISSERS

Hiertoe is hij op aarde 127

DE SPELD SPORT

Oktober 2014. Statistieken 139

SAM PLANTING

Onveranderlijk. In de mooiste zin van het woord 141

JEROEN BIJMA

Als er iets bij elkaar past... 155

DE SPELD SPORT

Kinderen Huntelaar stoppen met gezinsleven om meer tijd
aan voetbal te besteden. 'Het is goed zo' 165

DAVID ENDT

Boven Gijs de Haan 167

Biografieën 173

AUKE KOK

Een kop van graniet

Het was een zondagmiddag in december en de oude voetballer had een doelpunt gemaakt. Geen uitzonderlijk mooi doelpunt, niks om ingelijst aan de muur te hangen, maar hij zat. Dat moest je de oude voetballer nageven: als de doelpunten bij hem zaten, dan zaten ze ook echt. Iets in zijn dynamiek, in de overtuiging waarmee hij zijn beslissende voet tegen de bal plaatste, maakte dat duidelijk. Het was urgentie. Ook op die middag in december was het een en al urgentie toen Klaas-Jan Huntelaar de bal vanaf de middenlijn meenam naar het vijandelijk doel.

‘Je bent de snelste niet meer,’ zei een interviewer na afloop. ‘Maar wel dodelijk.’

Het grappige is dat de oude, niet meer zo snelle voetballer tussen de middenlijn en de zestienmeterlijn best ingehaald had kunnen worden. Het was een lange sprint. Maar de verdedigers van FC Twente die achter hem aan liepen kwamen onvoldoende vooruit: Huntelaars urgentie, altijd goed zichtbaar, intimiderend aanwezig, was als lood in hun

schoenen gaan zitten. Tenminste, daar leek het sterk op. Het zou ook begrijpelijk zijn. Een spits willen inhalen die elke keer dat zijn hiel omhoogkomt wilskracht uitstoot, als CO₂ uit een oude Mercedes, die laat je lopen. Ho maar jongens, volgende keer beter.

Het opwindende van het kijken naar Huntelaar is het ontbreken van twijfel. De man is van nature rechtsbenig en toch, met die verdedigers in de achtervolging – en omdat het toevallig zo uitkwam met zijn stappen en de uit zijn doel gekomen keeper stond waar hij stond – bracht hij zijn lichaam in gereedheid voor een trap met links. Dus niet nog even aarzelen en denken van: Gaat dit wel goed? Kan ik niet beter met rechts? Misschien nog een stapje extra, kijken hoe alles er dan uitziet?

Nee. Actie.

Zien, besluiten en doen. Zo is Huntelaar en hij weet het. Drie keer missen voor open doel en de volgende keer met dezelfde slagvaardigheid tot actie overgaan, wetende dat je wederom kan falen, alleen de ware spits brengt dat op. Die vreest geen hoon, omdat angst nog erger is dan de hoon na de vierde misser. Met angst faal je sowieso.

Ziedaar de mindset van Dirk Jan Klaas Huntelaar uit Voor-Drempt, Gelderland. Wat er in het hooi zat in Drempt, en later in Hummelo, het Normaal-dorp waar Klaas-Jan tot boerenvoetballer uitgroeide, moet nodig worden onderzocht. Vervolgens moet er in laboratoria van dat hooi een spitsenextract worden samengesteld. Onze voetbalcultuur, nogal arm aan doortastendheid in de zestien, zou er haar

voordeel mee kunnen doen. Het extract moet door de KNVB gratis worden uitgedeeld onder alle aangesloten verenigingen van het land. Huntelaars rücksichtslose woede, zijn bereidheid tot doodmaken – want dat is het, doodmaken, je zou het zelfs vernietigingsdrang kunnen noemen – zal ons jaren van glorie bezorgen.

Waarschijnlijk kan een afmaker het niet stellen zonder zelfkennis. Huntelaar lijkt zijn hele loopbaan te hebben geleund op zijn fenomenale zelfkennis. Je verdenkt hem ervan dat hij voor de zekerheid een extra voorraadje zelfkennis meeneemt als hij ergens aan de slag gaat. Altijd handig voor als er een trainer op zijn pad komt die het verkeerde van hem verlangt. Of die hem onnodig op de bank zet, wat op hetzelfde neerkomt.

Zelfkennis is: haarscherpe blik op wat je kan en niet kan.

Op die decemberdag in Enschede was zijn eerste antwoord op de stelling dat hij niet meer de snelste was, maar wel dodelijk, een grijns geweest. Typisch Huntelaar. Zonder iets te zeggen had hij zo het antwoord eigenlijk al gegeven, met die provocerende blik van hem, met die voortanden die vrijkwamen, met de groeven rond zijn oude ogen die zich verdiepten. Toen pas kwamen zijn woorden.

‘Ik ben snel genoeg, kennelijk. En twee keer, dus wat dat betreft...’

Een meesterlijke ‘dus wat dat betreft’. Hij had op die decemberdag namelijk twee keer gescoord, dat moest er even bij.

Daarna begon Huntelaar over Cruijff.

De grijns werd breder – niemand hoefde de spits van Ajax te vertellen dat hij geen typische Ajax-spits was. Maar dat was nou juist de lol ervan, dat hij desondanks over Cruijff begon, over zijn tegenpool – in sommige opzichten wel, tenminste. Gewoon de naam van de mythe noemen om jezelf te karakteriseren. De naam van de halfgod die vanaf de Olympus al jaren geleden had verordonneerd aan welke criteria een spits moest voldoen, wilde hij ooit iets voorstellen in de voetbalsport. Kort gezegd: ‘Lijk op mij.’

Alleen een spits – in het geval van Huntelaar kunnen we misschien beter spreken van midvoor – met een kop van graniet durft dat aan. Een kop van graniet en veel gevoel voor ironie.

‘Johan Cruijff zei altijd: je hoeft niet snel te zijn als je maar op tijd bent. Nou, dat heb je gezien vandaag.’

Veel triomfantelijker hebben maar weinig voetballers na een wedstrijd uit hun ogen gekeken dan Klaas-Jan Huntelaar toen, op 1 december 2019. Ruim een jaar later deed hij dat nogmaals. Weer maakte hij twee goals in Enschede. Ingevallen in de 89ste minuut, gescoord in de 90ste en 91ste minuut. Die cijfers liegen niet, ze zeggen dat de Superboer, de niet-cruijffiaanse goalgetter, twee keer naar Amsterdam was gekomen om precies dat te doen: belangrijk zijn. Eerst kwam hij in 2006, nogmaals in 2017. Voor de tweede keer benutte hij zijn zelfkennis en wist hij wat hij nog steeds goed kon, en wat niet meer.

Huntelaars sleutel naar succes was, in zekere zin, het nooit in zijn granieten kop halen om ook maar een beetje op Cruijff te willen lijken. Hij moest hoekig blijven omdat hij dat nu eenmaal was. Hard rechtdoor knallen omdat hij daar een kei in was. Niet vrouwelijk gaan doen als je de uitstraling van de Hulk hebt. Geen sierlijke draaiballetjes proberen als een streep jouw kracht is.

Ziedaar, paradoxaal genoeg, ook weer de overeenkomst met Cruijff. In tegenstelling tot wat velen denken was Onze Johan helemaal niet zo'n liefhebber van kunstzinnig voetbal. Althans niet als het artistieke spel trekjes kreeg van kunstom-de-kunst-voetbal. Dan wekte het zelfs zijn woede op. Voetbal moest van ons nationale orakel simpel blijven, want dat is eigenlijk het moeilijkste wat er is. Passeerbewegingen moeten nut hebben, de kans op een doelpunt verhogen, niet in de eerste plaats het publiek vermaken. Voetballers die denken dat ze vooral het publiek willen vermaken moeten maar naar het circus.

Op die manier heeft Huntelaar ook altijd gevoetbald. Met gevoel voor economie, voor de kortste weg naar het doel. Met een haast ziekelijke drang om te winnen. En met de neiging om medespelers die daar niet in meegaan op hun falie te geven, ze desnoods een minderwaardigheidscomplex te bezorgen met, laten we zeggen, niet zulke vleierende mededelingen. Omdat topvoetbal geen plek is voor doetjes. Omdat het je geld is, je beroep, je gezin, je toekomst.

Heel cruijffiaans, als je erover nadenkt. Vraag dat maar aan de spelers die vroeger bij Johan in het elftal zaten.

JC en KJH waren mannetjesputters op hun eigen manier, maar wel mannetjesputters. Verbaal misschien even sterk als met de voeten. Al schoot de een dan met zijn wreef en was de ander op jonge leeftijd van lieverlee eindeloos gaan pingelen omdat de wreeftrap hem te zwaar viel. Wat maakt het uit? Effectballetjes of kaarsrechte ballen, pingelen of afmaken: manifesteren is manifesteren.

Lang geleden werd aan Cruijff gevraagd waaraan hij kon zien of een jeugdvoetballer een Grote kon worden. Dat was in een televisieprogramma dat hij samen met Dieuwertje Blok presenteerde, in zijn Feyenoordjaar (1983-1984). Zijn antwoord was voor zijn doen verrassend kort en helder.

Als-ie 't ziet.

Geef toe: Cruijff zou vast hebben gezien dat Klaas-Jan 't zag. Voor zover bekend heeft ons nationale voetbalgeweten zich nooit laatdunkend uitgelaten over Huntelaar. Kan ook haast niet, bij een midvoor die eindeloos vaak laat zien dat hij 't ziet: waar hij moet staan of moet lopen om de bal in vrijheid te kunnen ontvangen en te scoren. Of liever nog, om hem meteen, zonder aanname, hups in het doel te kunnen rossen. Dat is één keer raken, waar Cruijff zo dol op was, en dan nog wel in het strafschoopgebied, waar om elke centimeter wordt gevochten. Dat kan alleen als je voelt waar de bal zal komen, en met welke snelheid, met welk effect. Als je spelinzicht hebt. Ruimtelijk inzicht. Als je 't ziet.

Soms was het spectaculair wat de Achterhoeker deed, maar ook zijn doeltreffende omhalen, zijn binnentickers achter

het standbeen langs, zijn opwippers over verdedigers heen, die zagen er zelden oogverblindend uit. Bij Cruijff was dat geheel andersom. Bij de Amsterdammer waren zelfs de gewoonste acties voer voor choreografen. Twee uitersten mag je ze gerust noemen, en in het midden komen ze elkaar tegen, bij de term 'functionele techniek'. De term wil zeggen dat de kunsten volledig ten dienste staan van het doel waar naar men streeft. Klaas-Jan en Johan, de eerste geboren toen de tweede op het punt stond aan zijn laatste seizoen te beginnen, hielden, c.q. houden, van functionaliteit. Omdat ware schoonheid in het doelgerichte ligt, niet in zinloze tierlantijntjes.

Het verbaast daarom niet dat Huntelaar het trainersdiploma wil halen. Het zou mooi zijn als dat doorging. Benieuwd of hij spelers zou koesteren die 't zien, die moedig zijn en handelen naar hun mogelijkheden. Die zelfkennis hebben. Vermoedelijk zou hij op zulke spelers zeer gesteld zijn. Ook zou coach Huntelaar als het even kan voor de aanval kiezen, niet voor de verdediging. Want wie 't doorheeft, die ziet 't, en die wil naar voren. Die weet waar de mogelijkheden liggen om de andere kant te bereiken. Die gaat niet lijdzaam wachten tot de andere kant een foutje maakt.

Natuurlijk, coach Huntelaar zou misschien minder briljant en vindingrijk zijn dan coach Cruijff. Maar minder standvastig en eigenzinnig, dat kan haast niet. Interessante conflicten met zijn bazen zouden in het verschiep liggen, spannende interviews ook, met sarcastische oneliners op z'n tijd. Leuk worden zal het sowieso, met Klaas-Jan aan het roer. Hij moest het maar doen.

ANDRÉ VALKEMAN

Høken in de Hummelose ochtendzon

Zomervakantie, begin jaren negentig. Een hummeltje in Hummelo opent de voordeur. Met een boterham in zijn knuist rechts, en een voetbal onder zijn arm links, loopt hij de stoep op. Buiten het dorp melken de boeren nog hun laatste koeien. Het ‘*kearltje*’ met Bugs Bunny-tanden en een Playmobil-kapsel profiteert van een voor hem gunstig natuurverschijnsel: de zon komt op in het oosten. Hier dus, in de Achterhoek.

Klokken van de kerk aan de Dorpsstraat, met een korte baksteentoren, moeten nog acht keer luiden. Klaas-Jan, nog geen tien jaar, dribbelt ondertussen al met zijn bal op straat. Er is geen tijd te verliezen. Hij moet *høken* op het trapveldje, of zoals ze dat hier in dialect zeggen: hij gaat *d’ran* (in hoog Haarlems: *húp*, ertegenaan).

‘Dan begon-ie dus hierachter in alle vroegte – meestal helemaal alleen – te trappen met een bal.’ Zo herinnert André Nijman zich de scène. En hij kan het weten, hij woont anno 2021 nog altijd naast het voetbalveldje aan het Molenaarserf.

Pas later op de dag haken buurjongetjes aan, spelen ze partijtjes. ‘Als ’s avonds de schemering had ingezet, de straatlantaarns voor de rijen met huizen aangingen, keek ik even over de schutting. Je hoorde soms nog iemand schieten. Wie was dat, zo laat nog? Natuurlijk, de middelste zoon van Dirk Jan, in z’n uppie.’

Zo ging het bij Klaas-Jan Huntelaar dag in dag uit, vertelt Nijman. ‘Klaas begon met voetballen met de slaap nog in de ogen, tot het moment – zo’n veertien uur later – dat de oogleden te zwaar werden. Bijna altijd beginnend en eindigend in zijn eentje, op de platgedribbelde vlakte met een paar groene pollen.’ Een blauwdruk van zijn latere karakter: Huntelaar, de einzelgänger. ‘Hij had nooit een ander als excuus nodig om naar het trapveldje te gaan. Natuurlijk, samsenspelen wilde hij wel. Maar oefenen met de bal zou-ie. Met iemand anders of geheel alleen. Alles in zijn leven was gericht op zijn voetbal.’

Toch doet Klaas-Jan Huntelaar nooit aan voetbal, schetsen zijn latere teamgenootjes en trainers. Nee. Klaas-Jan? Klaas-Jan zat op een andere sport. Op doelpunten maken. Hij timmerde hiervoor zijn eigen doeltjes in elkaar, zodat hij kon werken aan zijn traptechniek en vooral lekker vaak kon scoren. *Voetbal International*-hoofdredacteur Freek Jansen, teamgenoot van Huntelaar in de jeugd van De Graafschap, kan het beamen: ‘Al heel zijn leven – van kleuter, puber tot aan prof – is alles op het volgende doel gericht: scoren, scoren, scoren.’

Gijs Wasseveld speelt eveneens met The Hunter. ‘Hij is de ster van onze jeugdlichting geworden. Maar niemand

zag in hem hét ultieme talent, dat is het knappe. Een hommage aan Huntelaar is daarom niet zo moeilijk. Zijn carrière is een goed verhaal, van een lieve jongen. Een jongen die prof wilde worden maar niet in een supersonische talentensoep was gevallen. Hij werkte ongenadig hard. Zijn leven staat daarom voor de maakbaarheid ervan. Een jongensboek ook, eigenlijk. De Wondersloffen van Sjakie, Snelle Jelle, Koen Kampioen. Dat idee. Alleen dit... Ja, dit verhaal is waargebeurd.’

Jansen: ‘Echt niemand bij De Graafschap riep ook: nou, dat wordt dé sportheld van de Achterhoek. Maar hij is nu de nummer twee op de topscorerslijst aller tijden van Oranje. Ongelofelijk, als je terugkijkt en ziet waar-ie moest beginnen.’ Hoe kon dit gebeuren? Wie, wat, waar, wanneer, waarom en hoe? Waar begon Huntelaars tocht richting het Achterhoekse heldendom?

Zeeuwen in het land van Normaal

Het voert allemaal wat ver. Maar toch... Zonder Watersnoodramp van 1953 zouden we geen Klaas-Jan Huntelaar hebben gehad. Het zou het internationale clubvoetbal bijna vierhonderd doelpunten gescheeld hebben, alsmede tweeënveertig treffers voor Oranje. Ook valt de stelling te verdedigen dat het niet veel heeft gescheeld of Huntelaar was Zeeuw geweest in plaats van Achterhoeker. Dat alles is gegaan zoals het is gegaan, heeft met Huntelaars grootvader te maken.

1953, Bloemendaal. Gemeenteambtenaar Dick Huntelaar wordt op het gemeentehuis aangesproken door de burge-

meester. Of hij ogenblikkelijk naar Zierikzee wil gaan om de Zeeuwen te helpen bij hun wederopbouw, na de verwoestende stormvloed die dorpen onder water zette en dodelijke slachtoffers eiste. Ze kunnen zijn kennis en kunde goed gebruiken. Opa Huntelaar voelt dat er niet zomaar een beroep op hem wordt gedaan en vertrekt.

Daar in Zeeland ontmoet Dick een meisje en hij wordt verliefd, zou opa Huntelaar in 2014 aan *NRC Handelsblad* vertellen. De verliefdheid mondt uit in een huwelijk en een gezin. Aangezien de opleidings- en banenkansen in Zeeland gering zijn en Dick perspectief wil voor zijn kroost, verhuist de familie Huntelaar in 1963 naar de Achterhoek. Daar wordt twintig jaar later – op 12 augustus 1983 – kleinzoon Klaas-Jan Huntelaar geboren, tweede zoon van Dirk Jan en Maud Huntelaar. Het mannetje groeit op in het land van boerenrockgroep Normaal. Jongens uit de streek dromen van oerendharde Nortons en BSA's.

Wie de verbijstering om Huntelaars latere heldendom wil begrijpen, moet de voetbalhistorie van de Achterhoek kennen. Of beter gezegd: het grote gebrek eraan. De Achterhoek is een vruchteloze voetbalhectare, gelegen op een even dorre voetbalakker genaamd Gelderland. Grote profvoetballers zien er nimmer het levenslicht. Welke eerste ijkmomenten je ook uit de Nederlandse profhistorie plukt – de Watersnoodwedstrijd '53, Feyenoords Europacup '70, Ajax' Europacup '71 of Nederland-West-Duitsland in 1974 – in opstellingen kom je geen Achterhoekse speler tegen. Zelfs geen Gelderlander. De naam Johan Crujff zegt Achterhoekse jongens nog wel iets. In hun ogen blijft motorcrosskampioen Gerrit Wolsink